

Personages deel 3

Het vliegtuig vloog laag over de oceaan. Ze zagen de witte koppen van de golven onder zich. Irma, Mark de piloot die niet stuurde en de jongen Dennis. Degene die wel stuurde bleek Jozias te heten, de zakenman die naast Irma had gezeten in het vliegtuig en kwam kijken waarom het zo schudde. Dat was hem wel duidelijk geworden: ze zaten midden in een zwerm eenhoorns, zowel spierwit als beige. Die leken hen een bepaalde kant op te willen duwen, de witte eenhoorn vlogen om het vliegtuig heen en keken om of het vliegtuig wel de goede kant opging. Sommigen hadden zwarte vlekken op hun huid. De beige eenhoorns trokken weg en vlogen dan weer dichterbij, in een soort harmonica-achtige dans.

“Kijk daar!” riep Jozias en wees voor zich uit. De drie, die vooral de bewegingen van de eenhoorns hadden gevolgd, keken in de richting waar hij naartoe wees. Ze zagen een klein eiland.

“Wat is dat?” vroeg Jozias. “Het staat niet op de radar”. Mark keek Irma even aan en zij knikte.

“Het bestaat en we kunnen er landen, kan je dat?” vroeg hij aan Jozias. Die knikte. “Goed, dan ga ik de passagiers op de hoogte stellen” zei Mark. Hij pakte de intercom en vroeg de aandacht.

“Dames en heren, door een onverwachte gebeurtenis moeten wij een noodlanding maken. Blijft u rustig zitten, alles komt in orde”. Irma keek verbaasd.

“Waarom zeg je dat nou? Als je tegen mensen zegt dat ze zich geen zorgen moeten maken dan doen ze het juist wel”. Ze stond op en opende de deur naar de kabine.

“Ja zie je wel” fluisterde ze zacht, “paniek”. Resoluut stapte ze de cabine binnen, waar stewardessen elkaar vasthielden en op haar af kwamen lopen.

“Waar is onze captain? We willen hem spreken!” riep er eentje opgewonden uit. Irma keek haar rustig aan.

“Ineke” zei ze nadat ze een blik op de naamtag van het meisje had geworpen.

“Ga eens zitten. En jullie ook.” Ze gebaarde naar de twee andere stewardessen, die elkaar nog steeds vasthielden.

“Het wordt een professionele landing dus gedraag je ook zo en help mee.” Ze sprak zacht, zodat de passagiers het niet zouden horen. De stewardessen lieten elkaar los, zuchtten en gingen zitten.

“Goedzo, nu ga ik de passagiers toespreken”. Ze schraapte haar keel.

“Dames en heren, uw piloot heeft te maken met een zwerm vliegende dieren die hem belemmeren om door te vliegen naar de bestemming. We zullen een korte landing maken om te kijken wat er aan de hand is en hoe we verder kunnen volgens plan”.

Dit klonk voor de passagiers aannemelijk. Degenen die in de paniek van de stewardessen een teken hadden gezien van naderend onheil, haalden weer opgelucht adem.

“Zijn er nog vragen?” vroeg Irma en keek rond. Een jonge blonde vrouw stak haar hand op.

“Kunnen we wat te drinken krijgen?” vroeg ze met een timide stem.

“Natuurlijk, de stewardessen zullen ervoor zorgen” zei Irma, knikte naar Ineke, die het dichtst bij zat. Die sprong als door een wesp gestoken op en liep naar de pantry.

“Jullie, meegaan” zei Irma tegen de andere twee, die snel hun collega volgde. Irma liep naar de plek waar ze had gezeten en pakte haar bontje. Ze aaide het kopje, dat even een ook opende en tevreden snorde. Die had tenminste nergens last van.

Terug in de cockpit zag Irma dat Jozias en Mark samen in conclaaf waren over de beste plek om te landen. Omdat het eiland niet op de radar stond, konden ze niet zien hoe groot het precies was en hoe het eruit zag. Er stonden zo van bovenaf gezien flink wat bomen, daar konden ze in ieder geval niet landen. Ze kwamen wel snel dichterbij.

De witte eenhoorns, die links en rechts naast het vliegtuig hadden gevlogen, zwermden plotseling allemaal naar rechts en belemmerden zo het uitzicht op die kant. Jozias en Mark begrepen de hint.

“Naar links dus!” riep Jozias uit en liet het vliegtuig voorzichtig naar links zwenken. Ze vlogen op het eiland af, links er langs. De eenhoorns veranderden de richting, ze werden nu naar rechts gedreven. Beneden zagen ze tussen de bomen een witte vlakke, het leek zand.

“Daar!” riep Mark. Jozias knikte. Mark riep om dat iedereen zich klaar moest maken voor de landing en ging zitten. Hij gaf Jozias aanwijzingen voor de landing en ondanks dat de vlakke niet lang was, wist Jozias het vliegtuig precies aan het begin van de vlakke neer te zetten en ging toen vol op de rem.

“Wooooo!” riep Dennis, die samen met Irma op de extra stoel achterin de cockpit zat vastgesnoerd. Door het remmen veerden ze samen helemaal naar voren. Ze keken door het raam naar buiten. Het witte zand leek wel van diamant gemaakt, het glinsterde zo enorm, dat ze hun ogen moesten dichtknijpen. De witte eenhoorns, die naast hen in een groep waren geland, pasten naadloos in dit vreemde landschap. De beige eenhoorns waren niet te zien.

“Waar zijn die anderen nou?” vroeg Dennis.

“Geen idee, we zullen het wel ontdekken” zei Irma en maakte haar gordel los.

“Kom we gaan even kijken naar de mensen” zei ze en Dennis gleed van haar schoot af. Samen openden ze de deur naar de cabine. Veel mensen keken met open mond naar het schouwspel buiten. Toen naar elkaar en naar Irma. Ze schudden ongelovig hun hoofd. Mark en Jozias kwamen achter hen aan. De stewardessen kwamen op hen af.

“Wat een geweldige landing! Waar zijn we?” vroeg Ineke.

“Ja, dat is een goede vraag” zei Mark en lachte verontschuldigend. De stewardessen zorgden er samen met Mark voor dat alle passagierst veilig uit het vliegtuig konden komen, met behulp van de glijbanen. Dennis had grote pret.

“Kijk Irma, daar ga ik!” riep hij toen hij zich naar beneden liet glijden, met zijn handen gekruist. Toen hij in het glinsterende zand viel wilde hij meteen zijn schoenen uit doen.

“Niet doen” riep Irma van boven. Ze sprong op de glijbaan en gleed als een raket naar beneden. Daar pakte ze wat van het glinsterende spul in haar handen en liet het zacht door haar vingers gaan.

“Ja dat dacht ik al” zei ze, “glas”.

Ik werd wakker van lawaai. Ik zat op de bank, mijn drinken was op de grond gevallen, het glas was in duizend stukjes gevallen. Met mijn hand ging ik voorzichtig door de stukjes. Er begon iets aan me te knagen.